

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4 – Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2009, č. j. 11 Ca 133/2008 – 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 22. 12. 2009, č. j. 11 Ca 133/2008 – 93, rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 18. 12. 2007, č. j. fol/598/08, kterým stěžovatelka uložila České televizi (dále jen „ČT“) pokutu ve výši 250 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), neboť odvysíláním 2. části filmu Sametoví vrazi dne 5. 11. 2006 od 20:00 hodin na programu ČT 1 porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, neboť napadené rozhodnutí je ve vztahu k výši uložené pokuty nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle jeho názoru je problematické považovat za přítěžující okolnost, že pořad byl odvysílán v neděli, přičemž stěžovatelka blíže neodůvodnila, proč tuto skutečnost posoudila jako přítěžující okolnost. V tomto směru je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Určitou opodstatněnost shledal městský soud i ve vztahu k žalobní námitce týkající se hlediska sledovanosti. Stěžovatelka nezdůvodnila, proč sledovanost ve výši 15,8 % (správně 15,4 %; pozn. NSS) považuje za poměrně vysokou. Také v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obdobně to platí i ve vztahu k žalobní námitce, v níž ČT vyjádřila nesouhlas s tím, že jako přítěžující okolnost bylo hodnoceno to, že je veřejnoprávním provozovatelem televizního vysílání. ČT, stejně jako komerční televize, je povinna dodržovat zákon a v případě, že je shledáno jeho porušení, přichází v úvahu vyvození sankční odpovědnosti. Samotná skutečnost, že ČT je veřejnoprávním subjektem, nezakládá důvod pro to, aby byla z hlediska sankční odpovědnosti založena nerovnost jednotlivých subjektů. Z ust. § 61 odst. 2 zákona o vysílání sice vyplývá, že jedním z hledisek při ukládání pokuty je i hledisko postavení

provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, to však neznamená, že by bylo možné bez bližšího zdůvodnění konstatovat, že ČT je veřejnoprávním subjektem, čemuž by měl odpovídat obsah vysílání, aniž by bylo zhodnoceno postavení ČT podle kritérií uvedených v citovaném ustanovení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že úvaha o výši pokuty byla ovlivněna také tím, že ČT povinnost stanovenou v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání porušila opakovaně a byla na její porušení upozorněna, přičemž jako konkrétní případ je uveden pořad Pakárna, epizoda Koťátka od dalajmámy asi nejsou normální. Z ust. § 59 zákona o vysílání nevyplývá, že by po odvysílání každého pořadu, který je následně posouzen jako vysílání, kterým jsou porušovány zákonem stanovené povinnosti, musel být provozovatel vysílání upozorněn a byla mu stanovena lhůta k nápravě, neboť to by v podstatě znamenalo nemožnost uložení pokuty, resp. umožňovalo by to uložení pokuty pouze v případě repríz. K uložení pokuty proto postačí, je-li provozovatel před vysíláním toho kterého pořadu upozorněn na porušení typově shodné povinnosti stanovené zákonem, byť se toto upozornění vztahovalo k jinému pořadu. Sankce byla uložena proto, že v pořadu došlo k zobrazení násilí. To znamená, že také upozornění a stanovení lhůty k nápravě, musí být pořadem typově shodným, tedy k pořadu, ve kterém bylo odvysíláno násilí. V pořadu Pakárna však nešlo o násilí, ale o typově odlišný druh jednání. Proto se tohoto upozornění nelze v daném případě dovolávat. Závěr, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k výši uložené pokuty nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, shledal opodstatněným i Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, na jehož odůvodnění městský soud v podrobnostech odkázal. Městský soud dále shledal nedůvodnou žalobní námitku týkající se nepředvídatelnosti postupu a rozhodovací praxe stěžovatelky, protože je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelka postihuje za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, spočívající ve vysílání pořadů zobrazujících násilí, i jiné provozovatele. Odpovědnosti za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu se nelze zprostit poukazem na to, že téhož deliktního jednání se dopustil i jiný subjekt. Pokud jde o důvody, proč stěžovatelka shledala podmínky pro uložení pokuty, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že bylo konstatováno vysílání násilných a drastických scén s tím, že zhlédnutí kterékoliv ze scén, jež jsou v rozhodnutí vyjmenovány, mohlo na dětského diváka působit negativně, děsivě, mohlo vyvolávat pocit strachu, mohlo ho traumatizovat či snížit jeho práh citlivosti při vnímání násilí. V této souvislosti městský soud odkázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku v této věci. Namítala-li ČT, že bylo rozhodnuto bez nezpochybnitelných důkazů, není podle městského soudu zřejmé, jaké důkazy měly být provedeny. Vzhledem k tomu, že sankce byla uložena za vysílání konkrétního pořadu, může být podkladem pro rozhodnutí pouze jeho obsah s tím, že pak je na správním orgánu, aby zhodnotil a posoudil, zda došlo či nedošlo k porušení zákona. Toto posouzení je posouzením otázky právní, k níž je povolán správní orgán, který ve věci samé rozhoduje. Doplnění dokazování výslechy svědků neshledal městský soud potřebným, neboť stanovisko navrhovaných svědků, kteří byli zpracovateli analýzy pro stěžovatelku, pro ni nebylo závazné. Ani návrh na výslechy svědkyň neshledal městský soud důvodným, neboť se jednalo o pracovnice stěžovatelky, které se podílely na zpracování rozhodnutí. Jejich povinností tedy bylo v podstatě realizovat rozhodnutí stěžovatelky. Námitkou uplatněnou při jednání, že došlo k chybnému vymezení jednoho z jednání, jež bylo považováno za správní delikt, se městský soud nezabýval, protože byla uplatněna po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítala, že městský soud rozhodl nad rámec zákona, čímž zasáhl do jejího správního uvážení a překročil tím svou pravomoc. Stěžovatelka má za to, že sledovanost a její hodnocení je v mediální oblasti skutečností obecně známou. Tento pojem a jeho hodnocení je veřejností, a zejména veřejností odbornou, vnímáno jako pojem jasný a srozumitelný, stejně tak jako jeho kritéria. Jeho hodnocení vychází z potřeb a náhledu zejména samotných provozovatelů. Další hodnocení a zdůvodnění je zcela nadbytečné a takový požadavek soudu je zákonem nepodložený. Není povinností správního orgánu vysvětlovat a upřesňovat pojmy běžně užívané a v dané oblasti známé a srozumitelné. Sledovanost, její výši a její hodnocení uvedené v napadeném rozhodnutí tedy nelze mít za nepřezkoumatelné. K postavení ČT jako veřejnoprávního provozovatele televizního vysílání stěžovatelka uvedla, že nehodnotila odpovědnost provozovatele jako sankční odpovědnost. Městský soud učinil mylný výklad správní úvahy stěžovatelky, čímž zasáhl do jejího správního uvážení. Je totiž její povinností hodnotit odpovědnost provozovatele vůči divácké veřejnosti. Je nepochybné, že odpovědnost ČT je vyšší oproti komerčním provozovatelům, a to zejména proto, že je zřízena zákonem s určitým cílem a posláním, její činnost je kontrolována Parlamentem ČR a částečně financována z prostředků obyvatel. Městský soud tak chybně vyvodil závěry o odpovědnosti provozovatele, neboť zaměnil odpovědnost skutkovou odpovědností provozovatele vůči divákům. Závěr městského soudu tak nemá oporu v předcházejícím řízení, resp. spise. Dále stěžovatelka ocitovala část napadeného rozsudku týkající se předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání a uvedla, že zákon ani soudy nijak nevymezují typovou shodnost závažného jednání. Typově shodné porušení povinnosti není právním institutem upraveným v zákoně o vysílání. Jeho použitím městský soud rozhodl nad rámec zákona. Ustanovení nijak nevymezuje typové vymezení ohrožovacího jednání a nelze je tedy ani aplikovat ve správní praxi a udělovat za jejich jednotlivé porušení upozornění. Pojmy fyzický, psychický a mravní se vztahují k ochraně dětí a mladistvých en bloc. Zákon neříká nic o upozornění na typově shodné jednání. Na tuto problematiku stěžovatelka u tohoto senátu upozorňuje opakovaně, neboť nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu. Typová shodnost jednání je požadavek, který nemá žádnou oporu v legislativě a není podložen ani právním výkladem. Ze shora uvedených důvodů má stěžovatelka za to, že napadený rozsudek je stížen vadami, a je tedy nezákonný. K prokázání svých tvrzení navrhla provedení důkazu správním a soudním spisovým materiálem. Dále navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že v dané věci již Nejvyšší správní soud jednou rozhodl rozsudkem ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 15/2009 - 82, jímž ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudek městského soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 11 Ca 133/2008 - 52, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, zabýval se nejprve otázkou, zda se v případě opakované kasační stížnosti nejedná o kasační stížnost nepřipustnou.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Citované ustanovení zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro krajský (městský) soud vyslovil, a to v situaci, kdy se tento soud tímto právním názorem řídil (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz). I Nejvyšší správní soud je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán právním názorem, který vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost takové kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil. Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský (městský) soud, i Nejvyšší správní soud, povinen respektovat v novém rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publikováno pod č. 1723/2008 Sb. NSS).

V opakované kasační stížnosti stěžovatelka uplatila pouze stížní námitky, se kterými se již Nejvyšší správní soud vypořádal ve svém předcházejícím rozsudku a jak námitku nesprávného posouzení otázky přezkoumatelnosti stanovení výše uložené pokuty včetně argumentace týkající se sledovanosti a postavení ČT jako veřejnoprávního provozovatele televizního vysílání, tak i námitku chybného výkladu ust. § 59 zákona o vysílání, přitom shledal nedůvodnou.

Protože stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a nedošlo ani ke změně skutkových zjištění, právních poměrů či k podstatné změně judikatury, dospěl ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a z tohoto důvodu ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu